

Арон Гал

ТЕРЕТ

Терет

Чудна нека сила ломи све постојеће!
Улицом роваре, копају, урлају!

Тежак сам и самом себи,
Јер село, држава - сви,
сви хоће више!

Грчка жеља је тако полетела,
Да уместо пећи, Сунце жари.

И моја би се душа изнад облака,
изнад мора, попела високо
да заборави све што је са земљом веже.
Све на њој је блато,
време и простор...

Шта је човек?

Само терет.

Реченице, шта сам био

Светлост постојеће ватре
дрхтаво светли у мени.

Реч је лажна.
Немам више песме, да ми храна буде.
Гладан сам! Не треба визија!

У мислима мојим инат дрхти,
гола, крпа, рима.
Песме немам да ми пити да,
жедан сам! Не треба Бог!

Реченице, шта сам био!?
Греха много је - за спасење мало је
Песме немам да је у музику опточим,
у немире, безличност, ноћ.

Овидијеве ласте

Протеран у унутрашњост бројим
зоре своје. Тако су тихе.
Ничега крај мене, само неколико бокора.
Толики је свет, гране, листови.

Можда је Овидије тако корачао.
Зрикавци, лептири, између белих камичака,
себи уређују живот
као ласте гнезда изнад моје главе.

Као и он, и ја из свог џепа
звезду назад враћам
у господње око,
на пробуђеном небу не блиста ништа.

Покладе 1996.

Дете своје снегом купа Небо.
Кроз очи прозора лепши је свет.
Из нас израста, песма разумно.
Из данашњих поклада, Глорија ја наша.

Несестринска чуда

За непознатог ме родила мајка,
да весник будем несестринских чуда,
весник мноштва изгубљених песама.

Безвредни векови су наши,
где вино пијани крв,
људсколиких паука.

Где на старом ружином дрвету
напослетку букне пламен,
и закаснели пупољци руменила.

Кажите, вреди ли још овде
личити на себе, не браћо,
личити на вас?!

Драги плашљивци птица, метлодржачки људи?!
Од грома нарасли су погледи
крстова у сумраку горела шума снопова!

У бићу мом, процепано дрхти живот.
Погледам ли у вас, не уживам у погледу.
На незарасле ране светлост тешко удара.

У страховима гладних усана,
одбачених вредности, ваше су кереће кости
кезе се, док из себе речи гурају муцање.

Остаје само муцање.

Анаграм

Мада у пљуску
авај, до данас огрубелих
реченица, што уништише наше сне
и усред пијано посрћућих, усамљених
још и безбожничких глагола
анђеоско лице твоје даје наду мајчинства.